

Duch Svätý v živote Panny Márie...

Pri svätom krste sme sa stali Božími deťmi, a tým sme dostali na celý život program: pripodobniť sa Ježišovi Kristovi. „Veď všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi.“ (Rim 8, 14) - z týchto slov zasa môžeme čítať, že podobnosť s Ježišom dosiahneme len pomocou Ducha Svätého, ktorý nás vedie a pretvára. A preto Cirkev, keď niekoho vyhlasuje za svätého, lebo dosiahol tento cieľ života, hovorí o ňom, že **hrdinsky spolupracoval s Duchom Svätým na svojom posvätení**. Svätosť v pozemskom živote sa prejavuje ako stála vernosť a učelivosť Duchu Svätému. A vieme, že Panna Mária, ktorú si tento mesiac zvlášť pripomínáme zaujíma medzi svätými prvé miesto. Je Kráľovná všetkých svätých. Duch Svätý nás vedie zvnútra, vnuknutiami, cez svedomie. Vedie nás aj zvonka cez Božie slovo, cez náuku Cirkvi a cez udalosti života.

Ako to bolo v živote Panny Márie?

1. Panna Mária nás učí ako máme byť **učenliví a verní Duchu Svätému**. Všimnime si situáciu keď prichádza ku nej anjel Gabriel a ona sa ho pýta: „Ako sa to stane? Veď muža nepoznám?“ Prečo sa pýta? Preto, že chce byť aktívna – činná v poslušnosti, chce urobiť všetko a čím skôr, aby sa Božia vôľa uplatnila v jej živote. „Ako je to s nami?“ Priznajme sa, my často robíme len to dobro a tie dobré skutky, ktoré musíme. Nechce sa nám rozmýšľať skúmať, hľadať, prípadne sa informovať o možnostiach, kde a ako by sme mohli prispieť k dobru, a tak byť užitočnejšími. Niekedy sa dokonca i to stáva, že sa nechceme nič pýtať a dozvedieť sa, lebo „kto sa pýta, všeličo sa dozvie“. Z toho potom hneď vyplynie, že musíme zobrať na seba povinnosti, či starosti, ktoré by sme inak nemali, alebo musíme niečo zmeniť z toho, čo sa nám nechce. Nuž, radšej sa nepýtam. Naše svedomie je jedným z Božích poslov, je to „anjel Boží“, ktorý nás stále sprevádza a upozorňuje na Božiu vôľu a zvestuje nám ju. Keby sme boli verní a učenliví tomuto Božiemu hlasu v nás, urobili by sme veľký krok na ceste ku svätosti i k naplneniu nášho života.

2. **Viera Panny Márie sa nezmenšuje pri ťažkostiach, ale pod vedením Ducha Svätého stále narastá**. S nami ľuďmi je to žiaľ tak, že veríme a vyznávame vieru v Boha, kým sa nám darí, kým veci a udalosti idú tak, ako nám to vyhovuje, keď nám je dobre, ľahko a príjemne. Ale keď prídu skúšky, utrpenia, bolesť, smrť alebo neúspech, vtedy beda, lebo sme pokúšaní strašným rúhaním: „Ak by bol Boh, toto by nemohol dovoliť, dopustiť.“ A žiaľ, mnohí už podľahli tomuto pokušeniu a stratili vieru. Blažení tí, ktorých ani bolesť ani utrpenie ani neúspech, sklamanie, ba ani smrť najdrahšej osoby, neoberie o vieru v dobrého Boha Otca, ale naopak, v skúškach a ťažkostiach sa ešte viac oddávajú Bohu.

Žiaľ, sú aj takí, čo pod vplyvom strachu, alebo túžby po kariére sa uchylujú k pretváрке. Navonok sa správajú ako neveriaci, popierajú svoju vieru, alebo ju aspoň jednoznačne nevyznávajú, lebo sa za ňu hanbia, boja sa následkov pre jej

vyznávanie, alebo si myslia, že teraz to nie je vôbec vhodné ukazovať a prežívať svoju vieru. Zabúdajú, že práve touto „diplomaciou“ sa dopúšťajú veľkého hriechu, lebo zapierajú svoju vieru, hanbia sa za to, že sú kresťania. Nechcú niesť riziko pre svoju vieru. A sú žiaľ aj takí, ktorí v dobe neslobody, útlaku, nevhodnosti pre vieru, nevyznávajú vieru verejne, lebo sa nazdávajú, že keď prejde doba útlaku a neslobody, alebo „nevhodnosť vieru vyznávať“, že sa potom opäť vrátia k viere, alebo sa spoliehajú na to, že budú vyznávať vieru potom neskôr, najlepšie keď budú dôchodku. A čo vidíme? Tí, čo takto „kľučujú“, veľmi často úplne strácajú vieru a keď sa aj dozijú dôchodku, nejavia už záujem o život viery... Je to akoby veľká kliatba za ich zradu. S vierou v Pána Ježiša sa nemožno zahrávať, lebo kto si vieru necení, tak ju stráca. A nezabúdajme na nášho nepriateľa, ktorý veľmi rád používa ľudskú „dôležitosť“ a hovorí v srdci človeka: „teraz nemám na to čas“, „teraz musím riešiť, robiť a žiť dôležitejšie veci...“. Hrozné je žiť bez viery ..., a ešte hroznejšie je bez viery zomierať!

Všimnime si na chvíľu Pannu Máriu v jej jednotlivých životných situáciách:

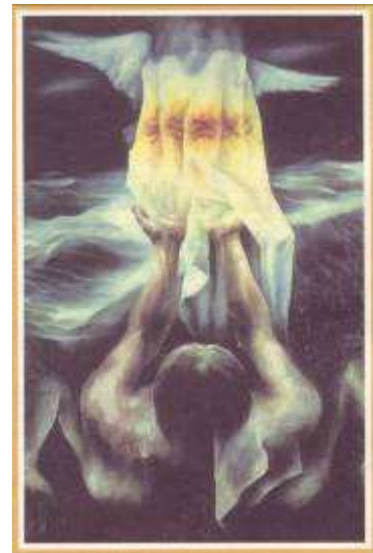
- keď sa dozvedela, že bude matkou Božieho Syna, vôbec nemení spôsob svojho doterajšieho života. Neprestáhovala sa do nejakého paláca, nenárokuje si zvláštne výsady, pozornosti ani úctu. Naopak, ide poslúžiť svojej príbuznej Alžbete,

- v Betleheme pri Ježišovom narodení nereptá, nebúri sa proti Bohu v ťažkostiach ani v krajnej chudobe a nedostatku. Nie je zatrpknutá ani smutná ani sklamaná. Ak to Boh tak chce, tak to chce aj ona, veď Boh veci takto zariadil, prípadne to On „dopustiť“, a predsa On je všemohúci, keby to tak nechcel, môže vždy zasiahnuť... Panna Mária chce vždy to, čo chce Boh,

- ani Panna Mária nerozumie vždy všetkému. Ale má vieru, že Boh všetko vidí a o všetkom vie. A jej to stačí. Mária nič nepodniká, aby zmenila udalosti, ktoré Pán Boh dopúšťa, alebo chce,

- a je tu ukrižovanie jej Syna. „Vy všetci tejto noci odpadnete odo mňa.“ (Mt 26, 31) Iba Panna Mária neodpadla a nezradila. Nezaváhala vo viere, ani nezúfala, keď videla toľko ukrutností a zdanlivej beznádejnosti. Stála skalopevne na pozíciách viery. Mohla by takto verne, hrdinsky obstáť v tak ťažkých chvíľach života, ona slabá žena, keby by bola odkázaná len na svoje prirodzené sily, alebo keby sa len na svoje sily spoliehala? Nikdy by to nedokázala! Ale Ona všetko môže, všetko vládze v tom, ktorý ju posilňuje, a to je Duch Svätý. (Porov. Flp 4, 13.)

Pokračovanie v budúcich číslach...

Príd', Duch lásky a pokoja

Duch Stvoriteľ,
tajomný strojca Kráľovstva,
veď Cirkev silou svojich svätých darov,
aby s odvahou kráčala
novým tisícročím
a priniesla budúcim pokoleniam
svetlo spásneho Slova.

Duch spoločenstva,
duša a opora Cirkvi,
daj nech bohatstvo chariziem a služieb
prispeje k jednote Kristovho tela;
daj aby laici, zasvätení a kňazi
spoločne prispievali k vybudovaniu
jediného Božieho kráľovstva.

Duch múdrosti,
ty sa dotýkaš myslí a srdca,
veď vedu a techniku,
aby slúžila životu,
spravodlivosti a mieru.
Urob plodným dialóg s tými,
ktorí vyznávajú iné náboženstvá,
a daj, aby sa jednotlivé kultúry
otvorili hodnotám evanjelia.
Príd', Duch lásky a pokoja!

Z modlitby k Duchu Svätému

Pre našinca je toto slovo už takmer magické. Od rozdelenia bývalej česko-slovenskej federácie sa o tejto téme popísalo a porozprávalo až-až. Hovorilo sa o strate identity, o jej nadobúdaní, o jej prebúdzaní atď. Nešlo však len o identitu národnú, ale aj o identitu kresťana. Vedomie, že patríme do Cirkvi, ktorú Boh ustanovil ako sviatosť našej spásy, že sme kresťanmi. Práve to sa totalitný režim usiloval vymazať, a preto sa bolo treba vrátiť. Strata identity je spojená so stratou motivácie a spoluzodpovednosti. Keď sa dnes, po istom čase, započúvame, ako samotní kresťania hovoria o Cirkvi, máme pocit, že sa mu to do veľkej miery aj podarilo.

Kto je dnes kresťan? Aké je jeho miesto v spoločnosti? O čo sa usiluje? Tieto otázky akoby prestali zaznievať v našom sputovaní svedomia, preto aj slová evanjelia prestávajú byť živým a aktuálnym posolstvom. Pozeráme sa na ne s odstupom a relativizujeme ich, aby na naše ucho nepôsobili tak páľčivo.

V texte Božieho slova tejto nedele zaznie Ježišova veľkňazská modlitba za apoštolov. Fascinujúca prosba, ktorá je priamym dôkazom jeho obrovského záujmu o každého apoštola a o každého, kto spoznal Boha - teda aj o nás. Patrime k tým, ktorí počuli o Otcovi a jeho Synovi, prijali sme sviatosť a fyzicky prijímame jeho telo. Dal nám svojho Ducha a jeho dary, aby sme mohli slovami a životom naďalej ohlasovať posolstvo, že sme vykúpení. Vnímame však jeho slová pri Poslednej večeri ako adresované nám? Uvedomujeme si, že sa modlí za nás?

Ohlasujeme vykúpenie, ale, žiaľ, nesprávame sa ako vykúpení. Uspokojuje nás, keď dodržíme príkazy, ale svätosti sa bojíme. Naštrbená identita. Sme učeníkmi s naštrbenou identitou a len zosobnenie evanjelia by mohla byť cesta k jej opätovnému nadobudnutiu. Cesta novej evanjelizácie aj v našej krajine.

JAROSLAV IVANCO

Sväté omše v 6. týždni Cezročného obdobia

13.V. utorok

18.00 na úmysel (za živých)

14.V. streda

18.00 + Celestín Uváček (nedož.100 rokov) a manž.Jozefína

16.V. piatok

18.00 + rodina Kročková a Cíferská

Od 16.00 spoveď detí, ktoré pôjdu
na Prvé sv. Prijímanie a ich príbuzných

17.V. sobota

10.00 za deti, ktoré pristúpia k Prvému sv.prijímaniu
a za ich rodičov

18.00 + Jozef Baxa, manž. Anna a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

18.V. 7. nedeľa cezročného obdobia –

Nedeľa Najsvätejšej Trojice - Slávnosť

8.00 + Filoména Ochabová (1.výr.) a jej manžel

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

12.V. pondelok	sv.Nerej a Achilej, mučeníci, sv.Pankrác, mučeník
13.V. utorok	bl. Panna Mária Fatimská
14.V. streda	sv.Matej, apoštol - sviatok
15.V. štvrtok	sv.Žofia, panna a mučenica, sv.Izidor, roľník
16.V. piatok	sv.Ján Nepomucký, kňaz, mučeník
17.V. sobota	sv. Paschal Baylonský, reholník

Mesiac máj upriamuje našu pozornosť osobitným spôsobom na Matku nášho Spasiteľa. Celý je venovaný zvlášť úcte k nej, hoci v liturgickom kalendári nie je v tomto mesiaci ani jedna povinná spomienka Panny Márie. Celý katolícky svet v máji deň čo deň s mimoriadnou radosťou a dôverou vzyva svoju Matku v mariánskych litániách. Prosí ju o príhovor u jej Syna Ježiša a učí sa nasledovať ju vo vernosti k nemu. Boh totiž v dejinách viackrát mimoriadnym spôsobom poukázal na Pannu Máriu, aby nám aj cez ňu pripomenul svoju lásku a ukazoval cestu k spásu. Jedným z najznámejších Božích posolstiev sú zjavenia Panny Márie vo Fatime v Portugalsku. Sú čímisi, čo patri už iba do histórie, alebo sú svojím obsahom aktuálne i dnes?

Hyacinta, František a Lucia - deti od 7 do 10 rokov - boli z jednoduchých, ale zato zbožných rodín. Bolo to trinásteho mája 1917, keď traja malí pastieri pášli svoje stáda neďaleko obce Fatima. Popri pasení a hre na pastvinách si našli čas aj na modlitbu ruženca. V istej chvíli ich zarazilo čosi ako blesk z jasného neba. Vydali sa pre istotu domov, no zakrátko ich oslnil druhý blesk, po ktorom uvideli prenikavo žiariace svetlo a v ňom krásnu pani. Tá sa im prihovarila a upokojila ich. Odpovedala na niekoľko Luciiných otázok a spýtala sa. „Chcete sa obetovať Bohu, ste pripravení priniesť každú obeť, chcete prijať všetky utrpenia, ktoré na vás budú zoslané, ako zmierenie za hriechy mnohých hriešnikov, ktorými je velebnosť Božia urážaná? Chcete prijať na seba utrpenie za obrátenie hriešnikov, z ktorých mnohí sú už blízko pekla? Chcete urobiť zadosťučinenie za hriechy a urážky, ktorými je moje Neпоškvrnené Srdce urážané?“ Lucia odpovedala za všetkých troch „Áno, chceme.“ Počas zjavení, bolo ich spolu šesť, Panna Mária viackrát vyzývala ľudí na obrátenie, obeť za hriešnikov a na každodennú modlitbu ruženca. Vystríhala ľudstvo, ak sa neobrátí, pred vojnovou pohromou a prenasledovaním kresťanov: Chcem vás poprosiť, aby Rusko bolo zasvätené môjmu Neпоškvrnenému Srdcu a aby bolo zavedené zmierujúce sväté prijímanie na prvú sobotu v mesiaci. Ak budú moje prosby splnené, Rusko sa obráti a nastane mier. Ak nie, Rusko svoje omyly vo svete ešte rozšíri, tieto vyvolajú nové vojny a prenasledovanie Cirkvi. Mnohé národy budú zničené, dobrí budú mučení a Svätý Otec bude mnoho trpieť. Napokon však moje Neпоškvrnené Srdce bude triumfovať (porov. Prof. Dr. L. Gonzaga da Fonseca, FATIMA Mária hovorí k svetu, Východoslovenské vydavateľstvo Košice 1992).

Mohlo by sa zdať, že všetky popísané udalosti sú už za nami a preto tieto výzvy Božej Matky už nie sú aktuálne. Stačí však len trošku hlbšie pouvažovať nad dnešným životom vo svete a musíme uznať, že je ešte dosť toho, čo podľa slov Panny Márie treba dať do poriadku Ako starostlivá matka, ktorá dobre pozná svoje deti a vie predvídať, čo im hrozí, ak zanedbajú dôležité hodnoty, upozorňuje fatimskou výzvou aj nás - súčasných ľudí. Nechce nás strašiť, ale ani zatajovať možné bolestne následky nášho nesprávneho spôsobu života. Čo teda máme robiť? Ako môžeme odpovedať na výzvy Panny Márie na modlitbu, obeť a obrátenie? “Začať od seba samých a v prostredí, kde žijeme. Úprimne si každý sám za seba odpovedzme na pár otázok. Je Boh pre mňa najvyššou hodnotou? Stretávam sa s ním v dôvernom rozhovore každý deň? Záleží mi na svete okolo mňa? Usilujem sa doň vnášať

Ježiš naňho pozrel s láskou a povedal mu: „Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi“

(Mk 10, 21).

„A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“

Jn 17,3

Oči

Oči majú pri rozprávaní veľký význam a signalizujú veľmi veľa. Predovšetkým sú prejavom nášho vnútra. Nazývajú sa aj „zrkadlo duše“, alebo „okná“, ktorými vidieť do vnútra človeka. V našich očiach, alebo v očiach druhých, môžeme vidieť a cítiť lásku alebo nenávisť, súhlas alebo odmietnutie, istotu alebo pochybnosti, strach alebo odvalu. Oči nesú informáciu. Niekedy „povedia“ viac, ako skutočné slová.

Na duchovnú kvalitu očí povedal Ježiš vážne slová: „Ak sa tvoje oko zakalí, bude celé tvoje telo vo tme.“ (Mt 6, 23).

Milé a čisté oči komunikáciu zľahčujú a „zlé“ oči komunikáciu sťažujú.

Oči patria tomu, s kým sa rozprávame. V bežnej komunikácii máme citlivo striedať pohľady na partnera komunikácie a pohľady na okolité prostredie. Treba sa chrániť dvoch krajností: neustále na niekoho pozerat', alebo pozerat' stále do zeme. V prvom prípade môžeme druhého človeka znervózňovať a v druhom prípade je to prejav našej vnútornej slabosti alebo strachu.

Marián Šuráb

spolupatričnosť, odpustenie a lásku v duchu Kristovho evanjelia? Som ochotný pravdivo a úprimne sa poznávať a meniť sa k lepšiemu? Neuspokojme sa s povrchnými a stručnými odpoveďami. Skúmajme hlbšie svoje vzťahy a nájdeme nespočetné množstvo príležitostí ako realizovať fatimské poslanstvo dnes.

Určite poznáme z okruhu svojich príbuzných či známych niekoho, kto potrebuje pomoc, povzbudenie alebo aspoň súcit v trápení. Niekoho, kto hľadá v spleti ponúk pravé hodnoty alebo svoju životnú cestu. Niekoho, kto zápasí s hriechom a potrebuje viac sily, aby ho premáhal. Naša Matka nás pozýva na bojisko a zároveň nám ponúka pomoc, aby sme pod jej vedením víťazili za seba i za iných. Čiastočnou odpoveďou na jej výzvu už boli opatrenia (zasvätenie Ruska a sveta, pobožnosti - napr. tzv. Fatimské soboty), ktoré urobili cirkevní predstavení na čele s pápežmi. Bolo by však nesprávne myslieť si, že to stačí. V pláne spásy má každý z nás nezastupiteľne miesto a zodpovednosť.

S. Lieskovský

V tejto chvíli nazriem do svojho vnútra, do svojho srdca a uvedomím si pred Bohom: Toto som ja, Bože, toto je moje srdce, toto je moja túžba poznávať Ťa, poznávať Ťa cez tvoje slovo a cez túto chvíľu rozhovoru s tebou, cez túto chvíľu ticha, ktorej sa teším, že ju môžem prežiť v dnešný večer spolu s priateľmi v tomto chráme... Chceme sa učiť tomu najdôležitejšiemu poznaniu - poznaniu teba.

Ty vieš, Pane, niekedy som vo svojom každodennom živote zaplavený najrozličnejšími informáciami, poznatkami, čo všetko sa neraz musím učiť, čo všetko preštudovať, čo všetko si vypočuť, nad čím všetkým rozmyšľať.

Ty sám najlepšie vieš, čo všetko neraz prejde mojou mysl'ou, čo všetko trápi moje srdce.

Musím si tiež priznať:

Niekedy akoby som zabúdal na to, že si mám nájsť čas, aby som poznával teba, aby som nestratil zo zreteľa, aké je to pre mňa dôležité.

Lebo keby som poznal všetky veci tohto sveta, keby som všetkému rozumel, keby som všetky vedomosti ovládal, keby som bol neviem akým computerom, ktorý by chrľil odpovede na každú otázku - bol by som vlastne ničím, ak by som nepoznal teba.

Tak rád by som si to chcel, môj Bože, v dnešný večer uvedomiť.

Tak rád by som si chcel vo svojom srdci vytvoriť pokojné a jasné vedomie, že najdôležitejšie pre zvládnutie môjho života je nadobudnutie skutočnej múdrosti, ktorá sa nestráca ani stratou mojej pamäti, ani mojou smrťou.

Je to múdrosť poznať teba.

Tvoj Syn Ježiš a náš Pán nám to sám povedal: „V tom je večný život, aby poznali teba, nebeského Otca.“

Bože môj, prijmi v dnešný večer moju túžbu poznávať Ťa, prijmi moju ochotu poznávať Ťa nielen čítaním, ale aj zachovávaním tvojho slova, poznávať Ťa počúvaním v tichu môjho srdca, poznávať Ťa láskou.

Naplň ma svojím Svätým Duchom, aby som vedel pravdivo a správne poznávať a tešiť sa z toho poznania. Pomôž mi, môj Bože, mať veľkú túžbu dávať toto poznanie druhým, ponúknuť im ho s láskou, ponúknuť im ho svojím dobrým slovom, ponúknuť im ho svojim každodenným životom, lebo dnešným ľudom je potrebné piate evanjelium, evanjelium, ktoré píšeme svojím životom.

Prosím ťa, Pane, v dnešný večer za toľkých ľudí tohto mesta, od tých najmenších chlapcov a dievčat, ktorým nemá kto rozprávať o tebe, cez tých mladých študentov a učňov i cez tých mladých dospelých, ktorých život sme ochudobnili o najdôležitejšie poznanie - o poznanie teba, až po tých vekom najviac dospelých, ktorí *poznanie teba stratili...*

Viem, Pane, môžem mať hlbokú, živú nádej, že ty hovoríš k srdcu a svedomiu každého človeka, že sa túžiš dať poznať každému.

Preto ťa dnes o tú úprimnejšie prosím: Daj sa nám poznať všetkým a daj, aby to, že poznáme teba, sa zjavovalo v našom každodennom živote.

Jožef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

SUPER MAMA Na oslave narodenín sa deti dohadovali o svojich mamičkách. Všetko sa začalo tým, že jedno z nich povedalo: „*Moja mama pečie najlepšie koláče na svete.*“

Ďalšie sa pridalo: „*Moja hrá najlepšie na klavíri.*“

Jedna maličká parádnica ukázala na svoje šaty a ocenila šikovnosť svojej matky: „*Moja mama šije najkrajšie šaty. Také si veru v nijakom obchode nekúpim.*“

Bolo zjavné, že každé dieťa má mamičku, ktorá robí niečo oveľa lepšie než druhé mamy. Iba jeden chlapec akoby nemal čo povedať. Ostatné deti sa naňho dívali a po chvíli sa ho spýtali:

„*Tvoja mama nevie robiť nič?*“

Zamyslel sa a s ústami plnými koláča vyhlásil: „*Asi nie.*“ Potom sa mu očká rozžiarili a dodal: „*Ale s ňou sa senzačne žije!*“

Môže človek dostať lepšie ocenenie?

Ako sa ti žije s tvojimi rodičmi? Skús im povedať, kedy sa pri nich cítiš dobre a kedy nie. Čo myslíš, ako sa žije im s tebou?

Často zabúdame, že ľudia, s ktorými musíme žiť, musia tiež žiť s nami.

Ricarda Huchová

**Svätý Andrej Hubert Fournet
13.máj**

Hoci pôvodne nechcel byť kňazom, stal sa ním. Aj keď žil v bohatstve, zvolil si chudobu. Napriek tomu, že nemal ambície na zakladanie rehoľného

spoločenstva, pod jeho rukami vyrástla nová ženská kongregácia. Taký bol život sv. Andreja Fourniera, francúzskeho šľachtica z Maillé.

„Táto knižka patrí Andrejovi Hubertovi Fournierovi, ktorý je síce dobrý chlapec, ale nechce ísť ani za mnícha ani za kňaza,“ napísal na prvú stranu svojej školskej knihy Andrej, ktorému jeho zbožná matka rozprávala o vznešenosti zasväteného života. Svoj názor zmenil po tom, ako sa zúčastnil na exercíciách svojho strýka dona Ancona. Vtedy mal za sebou už nedokončené štúdium práva a dôstojnícku prax. Ako dvadsaťdvaročný vstúpil na žiadosť svojich príbuzných do seminára. V roku 1781 sa stal duchovným správcom Farnosti sv. Petra v Maillé.

Jeho fara bola miestom hojnosti. Andrej vyrastal v prepychu a bohatstvo nechýbalo ani v jeho terajšom dome. Ľudia si ho obľúbili. Akoby aj nie. Bol veľkorysý, pekne sa vynímal v sedle koňa, na fare usporadúval veľkolepé hostiny, z kazateľnice hovoril ako z knihy, jeho vkus aj spôsoby boli vyberané. Obyčajní ľudia mu síce nevelmi rozumeli, no obdivovali ho. Z tohto kolobehu však Andreja vytrhla nečakaná udalosť. Raz počas príprav na ďalšiu hostinu sa zastavil pri dverách fary žobrák. Farár ho odbil slovami, že nemá peniaze. Chudobný sa však nedal: „Nemáte peniaze? Veď stôl je samé striebro!“ Do mladého kňaza akoby udrel blesk. Uvedomil si, že jeho kňazská služba je pomýlená, lebo slúži telám, nie duším, zvestuje radosť, ale nie tú evanjelióvu. Rozhodol sa všetko napraviť. Prechádzky na koni vystriedali návštevy chorých, jemné šaty hrubá reverenda, prepych striednosť. Spovedal, krstil, dával útechu a modlil sa neskoro do noci. Svoju pravovernosť neopustil ani v tvrdých časoch Veľkej francúzskej revolúcie. Šesť rokov strávil v dobrovoľnom vyhnanstve v Španielsku a potom sa vrátil, aby na troskách vybudoval znovu svoju farnosť. Jeho svedectvo oslovilo aj mladú šľachticnú Alžbetu Bichier des Ages, ktorá pod jeho vedením otvorila školu a spolu s priateľkami vytvorila rehoľnú spoločnosť. Dcéry Svätého kríža prelomili vtedajší zvyk zriedkavého pristupovania k Eucharistii a venovali sa chudobným. Sv. Andrej Fournet v posledných rokoch svojho života na biskupov príkaz opustil pastoračnú službu vo farnosti a venoval sa členkám rehole v La Puye. Jeho posledné slová boli odpoveďou na otázku jednej zo sestier, ktorá sa pýtala, koľko treba dávať chudobným. „Plnými rukami, milá dcéra, a nepočítať!“ povedal sv. Andrej.

Zomrel vo veku 82 rokov 13. mája 1834. Pápež Pius XI. ho v roku 1926 blahorečil a o 13 rokov neskôr vyhlásil za svätého.

Spracovala Katarína Žáková

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku